

เทศน์เช้า วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระเนาะ วันนี้เราตั้งใจฟังธรรม ฟังธรรมเพื่อปลอบหัวใจนะ ให้หัวใจเรามีกำลัง ถ้ามีกำลัง การภาวนาของเราก็มีเป้าหมาย เวลามาวัดมาวาเราเสียดยัง เราภูมิใจกันว่าเป็นวัดป่า วัดป่ามันเป็นเครื่องหมายของวัดป่าที่เป็นวัดปฏิบัติ ถ้าวัดปฏิบัติเนาะ มาแล้วควรจะทำประพฤติกปฏิบัติ

เวลาจะบวชพระนะ คนเราจะบวชพระเพราะมีศรัทธามีความเชื่ออันหนึ่ง บวชตาม ประเพณีเพราะพ่อแม่หรือหนึ่ง เวลาคนทุกข์คนยาก เราจะมาบวชพระเพื่อจะหาทางออกกับ ชีวิต เพราะเราเป็นปัญญาชน เราอยู่กับ โลกมา เราก็รู้ว่าโลกมันก็ต้องอยู่กับแบบนี้

คุณ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัย เวลาเราเผาศพกันนี้วนรอบ ๓ รอบ กามภพ รูปภพ อรูปภพ เราจะเวียนตายเวียนเกิดกันอยู่อย่างนี้ไง เพราะเราเห็นทุกข์เห็นยาก อย่างนั้น เราถึงได้มาบวช พอบวชขึ้นมา เราบวชเป็นพระ เราก็แสวงหา แสวงหาว่าที่ไหนเป็นที่ที่ ประพฤติปฏิบัติ ที่ไหนที่มีหลักมีเกณฑ์ เราก็อยากจะไปปฏิบัติที่นั่น เพราะเรากลัวปฏิบัติไปแล้ว เราจะไม่ถึงที่สุดแห่งทุกข์ เราจะไม่มีคนชี้แนะ เราไม่มีคนชี้บอก แล้วเราปฏิบัติไป ก็เลสในหัวใจเรา มันจะครอบงำ ถ้าครอบงำ เราจะปฏิบัติไม่ประสบความสำเร็จ เราก็หาใจ นี้แสวงหา

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านแสวงหาของท่านนะ ท่านออกธุดงค์ของท่าน ท่านศึกษา ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในพระไตรปิฎกแล้ว ก็พยายามแสวงหาอยู่ แสวงหา มาแล้ว นี้ก็เลสค้นหาความทะยานอยากในหัวใจมันก็เฉไปให้ล้มลุกคลุกคลานไปอย่างนั้นแหละ แล้วจะทำอย่างไรมันถึงจะเป็นความจริง มันถึงเป็นความจริง นี้ท่านพิสูจน์กันในใจของท่าน เพราะท่านมีอำนาจวาสนาบารมี

ฉะนั้น เราบวชเป็นพระ เราบวชพระ เราอยากจะบวชวัดป่า บวชวัดป่าเพื่อที่จะประพฤติ ปฏิบัติ เวลาปฏิบัติขึ้นมา เรามีครูมีอาจารย์ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านวางข้อวัตรปฏิบัติไว้ ถ้า วางข้อวัตรปฏิบัติไว้ เห็นไหม ครูบาอาจารย์เรา เวลาสายของหลวงตาท่านจะถือธุดงค์วัตรในวัน เข้าพรรษา ตั้งแต่เข้าพรรษาจนออกพรรษาเพื่อจะให้เราเข้มข้น เพื่อจะให้เราขัดเกลากิเลส ต่อสู้กับ

กิเลส เวลาออกพรรษาแล้วท่านก็ปล่อยเราตามสะดวกสบายของเรา ใครจะมีความเข้มข้นทำอย่างไรก็ตั้งใจทำขององค์นั้น ถ้าใครจะผ่อนคลายขึ้นมา ออกจากธุดงค์ ออกจากวิเวก นั่นก็เป็นความเหมาะสมของจิตแต่ละดวง นี่ครูบาอาจารย์ท่านวางข้อวัตรปฏิบัติไว้

ถ้าวางข้อวัตรปฏิบัติไว้นะ เวลาเราเข้าพรรษาท่าน เรายังอธิษฐานธุดงค์กัน การอธิษฐานธุดงค์ เห็นไหม พออธิษฐานธุดงค์ นี่เวลาธุดงค์วัตร ธุดงค์ ๑๓ นี่มันเป็นสาธารณะ สิดในสิด คือสิด ๒๒๗ แล้วธุดงค์วัตร ถ้าใครไม่ถือก็ได้ ใครถือก็ได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้อิสระภาพให้อิสระว่าคนที่เข้มข้นก็ถือได้มากหน่อย คนที่แบบว่าพอประมาณก็ถือได้ปานกลาง คนที่เห็นว่าเราก็มีสิด ๒๒๗ สมบูรณ์แล้ว เราก็ไม่อธิษฐานกัน นั่นมันเรื่องของเขานั่นมันเรื่องของโลก

แต่ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราจะเอาความจริงขึ้นมาแล้ว เวลาเราทำขึ้นมา นี่เวลาหลวงตาท่านสอน อยู่ที่วัดของท่านนะ วัดของเรานี้ สังฆะคือสงฆ์ หมู่สงฆ์ก็เหมือนกับสังคม สังคมก็เหมือนมนุษย์คนหนึ่ง มนุษย์คนหนึ่งในร่างกายนั้น ถ้ามันเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา ร่างกายนั้นมันก็ไม่สะดวกสบายทั้งนั้นแหละ มนุษย์คนหนึ่งหายใจสะดวก ร่างกายทุกอย่างก็เพียบพร้อมไปเลยนะ จะลุก จะนั่ง จะทำอะไรมันก็สะดวก

นี่ก็เหมือนกัน สังคมสงฆ์ สังคมสงฆ์เราอธิษฐานพรรษาท่าน เราอธิษฐานธุดงค์วัตรกัน นี่ธุดงค์วัตรก็ทำเหมือนกัน แต่คนเรานั้นมีคนเข้มแข็ง มีคนอ่อนแอ มีคนเข้มข้น มีคนปานกลาง จิตนิสัยมันแตกต่างกัน พอแตกต่างกัน ใครจะมีสิ่งใด เขาจะเว้นไว้ไง เว้นไว้แต่องค์นั้น คุณิ เราอยู่กับครูบาอาจารย์มานะ องค์ไหนที่เจ็บไข้ได้ป่วย องค์ไหนที่ไม่สมบูรณ์ เขายกเว้นข้อวัตรไม่ต้องทำก็ได้ ให้ไปทำอย่างอื่นแทน ทำอย่างอื่นแทนก็บริหารจัดการช่วยกันดูแลอย่างอื่นไป แต่ถ้าใครมีกำลังขึ้นมา ก็ให้ดูแลข้อวัตร ข้อวัตร เห็นไหม ขนน้ำขนท่าเข้าที่น้ำใช้น้ำจันต่างๆ มันต้องออกกำลังทั้งนั้นแหละ การออกกำลังอย่างนี้ นี่คนกำลังมันไม่เท่ากัน ท่านก็ให้ใจ ฉะนั้น ถ้าใครทำสิ่งใด เว้นไว้แต่ เว้นไว้แต่คนคนนั้นอนุญาตขึ้นมา คนคนนั้น เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน เราแสวงหาอย่างนั้นก็เพื่อประโยชน์อย่างนั้น นี่ไง มันประโยชน์ใจ ธรรม และวินัย ข้อวัตรมันก็เป็นกฎของวัดไข้ไหม แต่ถ้าการยกเว้น ยกเว้นเฉพาะบุคคล บุคคลคนนั้นเขา ยกเว้นคนนั้นนะ คุณิในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาบัญญัติวินัยขึ้นมาทุกข้อ เว้นไว้แต่สมมุติ สมมุติใจ สมมุติให้พระองค์นี้ทำหน้าที่อย่างนั้น สมมุติ นี่เว้นไว้ไง

เว้นไว้เพราะทำหน้าที่อย่างนั้น ถ้าทำหน้าที่อย่างนั้นแล้ว หน้าที่อื่นเขาก็เว้นไว้แต่ เห็นไหม เขามีของเขา ฉะนั้น เราจะไปประพฤติปฏิบัติที่ไหน เราก็ต้องดูตรงนั้นสิ ถ้าเราดูตรงนั้น เราก็ทำตามนั้นไง ทีนี้ทำตามนั้น ทุกคนแสวงหานั้น ทุกคนอยากปฏิบัติ ทุกคนก็อยากได้รสของธรรม ทุกคนก็อยากจะมีคุณธรรมในหัวใจ ถ้ามีคุณธรรมในหัวใจ

ถ้าสมบัติสาธารณะ สมบัติที่เป็นกฏกติกา เรายังเคารพไม่ได้ เรายังยอมรับกติกาที่เป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมวินัยๆ นี่ไง หลวงตาท่านบอก เห็นไหม เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปแล้วเทศน์ธรรมะ เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปก็เหยียบธรรมวินัยนี้ไปไง แล้วจะเทศน์ธรรมะ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาถูกกติกาเขามีของเขาแล้ว เราไปที่วัดนั้น เราก็แสวงหาแล้วไง ที่เป็นวัดป่า ที่เป็นปฏิบัติ เราก็แสวงหาพระปฏิบัติ แล้วเราไปแล้วเรายอมรับกติกาเขาไหมละ ถ้าเรายอมรับกติกาของเขาแล้ว เราก็ต้องอยู่ในกรอบสิ ถ้าอยู่ในกรอบแล้ว ถ้าใครทำอะไรได้ไม่ได้ มันก็เว้นไว้แต่ ก็มาขอเฉพาะบุคคลใช้ไหม มันจะเป็นเฉพาะบุคคล ก็เว้นไว้เฉพาะคนคนนั้น แต่คนอื่นเขาไม่ได้เว้นไว้ เขาไม่มีสิทธิ์ มันไม่มีสิทธิ์หรรอกเห็นไหม

นี่การประทุษร้ายสกุล สกุลกรรมฐานไง วงกรรมฐานเขามีสกุลรุนชาติ เขาเคารพบูชากัน สิ่งใดอาวุโสกันแต่ เขาเคารพบูชากัน เขามีสกุลรุนชาติ แล้วเราเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นไป พระเราปฏิบัติ เราก็อ่าที่นูนลำบาก ที่นูนไม่เป็นธรรม นี่ก็เหมือนกัน ผู้ปฏิบัติมาก็จะแสวงหาว่าที่ไหนเขาจะปฏิบัติ เขาจะเป็นธรรม เราก็อ่าขึ้นมา พอแสวงหาขึ้นมา เขาก็อยู่ของเขาอย่างนั้น เราไปอาศัยเขา ถ้าเราไปอาศัยเขา แล้วถูกกติกาเรารับไม่ได้ แล้วเราเอาไปใส่เขาทำไมละ เราก็คือเป็นคนมีศักยภาพใช้ไหม เราก็อ่ากลับบ้านเราสิ เราก็อ่าไปตั้งสำนักของเราเองสิ เราก็อ่าของเราได้ ใครก็ทำได้ กลับไปทำสิ เพราะอะไร เพราะอันนั้นมันกิเลสหนาๆ

ถ้ากิเลสมันไม่หนานะ เห็นไหม เขามีอาวุโสมีกันแต่ สังฆะ สงฆ์ สงฆ์เขาเป็นสงฆ์ของเขา เขาปกครองดูแลของเขา เขาเว้นไว้ได้ เว้นไว้ได้ คนคนนั้นจะทำอย่างไร แล้วเขามีเจตนาดีของเขา แต่เขาทำอย่างนั้นไม่ได้ เขาก็เว้นไว้ เว้นไว้ก็ต้องบอกกันเฉพาะบุคคล เฉพาะบุคคลมันไม่ใช่สาธารณะ ถ้ามันสาธารณะ เห็นไหม มันประทุษร้าย มันเป็นการประทุษร้ายสกุล แล้วมันเป็นการทำลายคนและทำลายคนอื่น ทำลายคนไหน เพราะตนไม่ยอมรับกติกานั้น ถ้าตนไม่ยอมรับกติกานั้น ตนก็คิดว่าตัวเองทำนั้นถูกต้องๆ พอถูกต้องดิงาม นี่ทำลายตัวเองแล้ว ทำลายตัวเองไป

เอ็งเหยียบหัวพระพุทธเจ้านะ เอ็งเหยียบหัวกฏกติกาของเขา เอ็งเหยียบหัวสิ่งที่เขาห้ามไว้ แล้วเอ็งก็มาขอตนเอง ขอเฉพาะนะ นี่เห็นไหม มาปฏิบัตินะ คนนู้นก็ไม่ได้ คนนี้ก็ไม่ได้ ก็ขอ ขอ ก็เฉพาะบุคคล ใครขอคนนั้นก็ขอคนนั้นเพราะจิตใจเขาเป็นอย่างนั้น ถ้าเขายังปรารถนาได้อยู่ เขายังมีเป้าหมายของเขาอยู่ ถ้าเขาขอ เราก็ออเค คำว่าโอเคนะ มันกลืนเลือดนะ ภาษาเราทำไมเอ็งไม่กลับบ้านไปวะ เอ็งกลับบ้านเอ็งไปดีกว่าวะ ก็เอ็งก็มาจากบ้าน บ้านเอ็ง เอ็งก็เห็นทุกข์มาแล้ว เอ็งจะมาขออะไรกันมากมายขนาดนั้น

แต่ถ้าขอแล้วนะ มันเฉพาะบุคคล เราก็ต้องทำของเราใช้ไหม นี่กิเลสมันไม่ได้นะ กิเลสมันไม่ไว้หน้าใครหรอก เวลาใครขอได้คนหนึ่ง อีกคนก็ว่าทำไมคนนั้นเป็นได้ คนนี้ทำได้ นี่ไง ทำลายตนและทำลายผู้อื่น ทำลายตนแล้วทำลายคนอื่น ทำลายตน ทำลายตนก็ตนไม่เข้มแข็ง ตนไม่เข้มแข็ง ตนทำไม่ได้ ทำลายตนแล้ว ทำลายตนแล้ว ควรทำลายตนแล้วมันก็น่าจะทำลายตนก็เป็นบุคคลคนนั้นก็พอ ทำไมไม่ไปทำลายคนอื่นอีกล่ะ

เวลาไปทำลายคนอื่น เห็นไหม นู่นก็ได้ นี่ก็ได้ เขาทำได้ ทำไมเอ็งทำไม่ได้ นี่ไปทำลายเขาทำลายเพราะอะไร เพราะคนของเรามันก็มีกำลังใจทุกคน ใครมาก็ปรารถนาอยากจะทำประพฤติกปฏิบัติกันทุกคน ถ้าประพฤติกปฏิบัติทุกคนนะ ศีล สมาธิ ปัญญา ศีลคือข้อวัตรปฏิบัติ ศีลนะ แล้วเรามีศีลที่ดี เรามีศีลที่เข้มแข็ง แล้วเราไปดึงเขาทำไม นี่เราไปทำเขาทำไม นี่มันทำลายตนนะ แล้วทำลายคนอื่นด้วย แล้วทำลายคนอื่น แล้วเราแสวงหาอะไร

เวลาบวชเวลาเรียนนะ เราก็จะหาวัดที่ดี วัดที่เข้มแข็ง วัดที่ปฏิบัติ เพราะเราก็ปรารถนาดี แต่เวลาไปปฏิบัติแล้ว เราต้องปรับตัวเข้าสิ เราต้องปรับตัวเองเข้าสู่ข้อวัตรปฏิบัติ นั้น เห็นไหม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึกของเรา เราต้องปรับตัวเราเข้าสู่นั้น ไม่ใช่ว่าดึงมาสู่เรา กูแน่ กูมีความสามารถ กูจะพลิกแพลง กูจะกะล่อน กูจะปลิ้นปล้อน แล้วมันได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา ประทุษร้ายสกุลนะ มันประทุษร้ายสกุลกรรมฐาน มันประทุษร้ายสกุลวัดป่า มันประทุษร้าย ถ้ามันประทุษร้ายสกุล มันจะได้อะไรมา

แต่ถ้ามันไม่ประทุษร้ายสกุล เห็นไหม เราเคารพบูชา เราเลือกเอง พระเรานะ เวลาชุดงคี่ไปจะไปวัดไหนก็แล้วแต่ เขาจะไปอาศัยวัดนั้นก่อน ถ้าเรามองกันแล้วว่าอาจารย์ของเราเข้ากันไม่ได้ ๗ วันแล้วให้เก็บบริวารไป อย่าอยู่ ถ้าอยู่ต้องขอนิสัย ถ้าขอนิสัยต้องตามธรรมนั้น ถ้าเราจะอยู่กับท่าน เราต้องตามธรรมท่าน ถ้าเราว่าเรามีศักยภาพ เรามีความสามารถ เราควรจะให้บริวารออกไป

นี่ตามวินัยเลย แล้วถ้าไม่ขอนิสัย ถ่วงราตรีที่ ๗ นั้นจะเป็นอาบัติปาจิตติย เป็นอาบัติเลย แต่ถ้าจะอยู่ต้องขอนิสัย ถ้าขอนิสัยก็รับนิสียท่าน

นี่ก็เหมือนกัน เราไปอยู่วัดไหน สังฆะ สังคมสงฆ์เขามีอยู่แล้ว สังคมสงฆ์เขาก็สมานฉันท์ เขาก็ดูแลกัน แล้วเราเป็นฆราวาส เราไปอาศัยท่านอยู่ แล้วเราทำนี่เราจะทำอะไร เก่งมาจากไหน เก่งมาจากไหน ก็วัดเราก็มี บ้านเราก็มี แล้วเราไปประทุษร้ายทำไม ไปทำลายทำไม อย่ามาออเซาะ ลอเลาะ ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก การออเซาะลอเลาะมันทำให้คนต่ำต้อย การออเซาะลอเลาะ มันไม่มีประโยชน์หรอก นั้นมารยาสาโดย เราจะมาฆ่ากิเลสหรือจะมาส่งเสริมกิเลส

ถ้าเราจะมาฆ่ากิเลสใช้ใหม่ นี่วงกรรมฐาน อ้าว! ใครเข้ามากรู้อยู่แล้ว หลวงตาท่านพูดประจำ จะเข้ามาวัดนะให้ถอดเชี้ยวถอดเล็บไว้ที่ประตูนั้น อย่าเอาเข้ามาด้วย ยศถาบรรดาศักดิ์ สูงส่งขนาดไหนไม่เกี่ยว ธรรมะคือธรรมะ เสมอภาคกัน ไม่ต้องมาออเซาะ ไม่ต้องมาลอเลาะ การออเซาะลอเลาะนั้นมารยาสาโดย มารยาสาโดยมันเป็นกรรมใหม่

ธรรมมันคืออะไร ธรรมมันตรงข้ามทั้งนั้นแหละ ธรรมมันตรงข้ามกับกิเลสตัดหาคความ ทะยานอยาก มันตรงข้ามทั้งนั้นแหละ ถ้าเขาพอใจจะมา เขาพอใจจะมาวัดป่า เขาพอใจจะมาที่ปฏิบัติ ให้เขาพอใจของเขา เขาทำของเขา เขามีศักยภาพ ศักยภาพของมนุษย์ เราก็มีศักยภาพ เขาก็มีศักยภาพ เออ! ไปวัดมีแต่ออเซาะลอเลาะ อ้อ! วัดป่ามีแค่นี้เองหรือ วัดป่าทำกันอย่างนี้เนาะ ปุพรมตั้งแต่หน้าวัดเลย นี่เป็นวัดป่าหรือ

เขาประพฤติปฏิบัติมากัน เขามีแบบอย่างมาจากหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ไม่ใช่คิดขึ้นเองทำ ขึ้นเอง ไม่ใช่คิดขึ้นเองทำขึ้นเอง แล้วเขาทำมาเป็นชั่ว ๓ อายุคน ตั้งแต่ยุคหลวงปู่มั่นชั่วอายุหนึ่ง ยุคครูบาอาจารย์ชั่วอายุหนึ่ง แล้วเราชั่วอายุที่ ๓ นี่เขาทำกันมา ๓-๔ ชั่วอายุคนแล้ว แล้วเขาต้องการกติกาแบบนี้ เขาไม่ต้องการคนมารยาสาโดย ไม่ต้องมาออเซาะ อย่ามาออเซาะลอเลาะ กัน มันเห็นแล้วมันอึดอัดมาก

หลวงตาเวลาอยู่กับท่านนะ เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ขนาดที่ว่าขนาดพระเดินไม่มีสติ ท่านยังพูดเลย นี่ซากศพเดินได้ ซากศพเดินได้ แต่เราไปวางยาสลบเขาเลย ไปออเซาะลอเลาะเขา เขาก็มีสติสัมปชัญญะ เขาจะหวั่นเกรงอะไร เขาเข้ามาในวัด วัดป่าใช้ใหม่ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติใช้ใหม่ เขาต้องมีสติสมบุรณ์ของเขาสิ ทำอะไรผิดอะไรถูกเขาต้องรู้ตัวเขาสิ เพราะเขาจะมาประพฤติ

ปฏิบัติ เขาต้องมีสติ เขาต้องมีปัญญาแยกแยะว่าอะไรผิดอะไรถูก เขาควรทำไม่ควรทำ ไม่ใช่เราไป
ออเซาะลอละเขา มันเป็นการประทุษร้ายสกุล มันเป็นการประทุษร้ายวงกรรมฐาน

วงกรรมฐานเขาไม่มีออเซาะลอละกัน เขามีแต่ความเข้มแข็ง เขามีแต่คำว่ารู้ถูกรู้ผิด อะไร
ถูกอะไรผิด ควรไม่ควร มาในวัดต้องสงบเสงี่ยม มาในวัดแล้วต้องทำอย่าให้กระทบกระเทือนคน
อื่น นี่เสียงกระทบกระเทือนกัน การคลุกคลี การต่างๆ เป็นการที่ไร้สาระมาก เขาไม่คลุกคลีกัน
เขาอยู่ คฤหาสน์ ในสมัยพุทธกาล พระปฏิบัติต่างคนต่างมา โยมเขาจะมาทำบุญ มาถึงวัดไม่เจอพระเลย
โยมอุปัฏฐากเขาบอกว่าให้เคาะระฆังสิ

พอเคาะระฆัง ต่างคนต่างมา โอ้โฮ! พระที่นี้ไม่ถูกกันเนาะ พระที่นี้เขาไม่พูดกัน

นั่นไง เขาอยู่ของเขา เขารักษาจิตของเขา เขาภาวนาของเขา

สุดท้ายเข้าใจผิด ไปฟ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปฟ้ององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเลยว่าพระวัดนั้นทำไมเขาทะเลาะกัน ทำไมพระวัดนั้นเขาไม่คุยกัน ทำไมพระวัด
นั้นเขาไม่คลุกคลีกัน

ก็มันเจอพระแบบนั้นตลอดใจ มันเคยเจอแต่พระมั่วสุ่มกันอยู่อย่างนั้นไง มันเคยเจอ
พระแบบนั้นไง แล้วพอมาก็คิดคาดหมายว่าพระต้องเป็นแบบนั้นหมดใจ แล้วพอมานเจอพระที่เขา
ปฏิบัติ สังคมที่ปฏิบัติก็พยายามจะไปดึงเขาให้ต่ำใจ

มันเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะอยู่อย่างนั้น ลองเอาลาภสักการะไปล่อ มันตายหมดแหละ ให้อ
หัวโล้นๆ มันทนไม่ได้หรอก โช้! มันจะมีอะไรไป ก็เอาของนี้ไปล่อมัน นี่เขาถูกกันแบบนั้น มัน
ประทุษร้าย มันทำลาย มันทำลายกรรมฐาน

ฉะนั้น อย่าไปออเซาะลอละเขาสิ ก็มาปฏิบัติ ก็ไม่ควบคุมใจของตัวเองละ มารยาทสังคมา
ก็รู้ แล้วนี่มารยาทของกรรมฐาน เราอย่าออเซาะสิ เห็นออเซาะคนนู้นออเซาะคนนี้ ทนไม่ได้
รำคาญเต็มที ทำไมไม่รักษาใจของตัวเอง

หลวงตาท่านสอนประจำนะ ออกบิณฑบาตไปก็ตั้งสติไว้เหมือนเดินจงกรมไป แม้แต่
บิณฑบาตก็ให้เหมือนเดินจงกรม เวลานั่งสมาธิภาวนาก็ให้รักษาตัว ให้อันนั้นอะไรกัน มันมา
ออเซาะลอละกัน ได้อะไรมา

มันเฉพาะคนๆ ใครที่จะมาขออะไร นั่นเฉพาะคนคนนั้น ไม่ใช่เอาไปเพื่อแผ่คนอื่น จิตใจเขาเข้มแข็ง จิตใจเขาทำของเขาได้ก็ให้อยู่ของเขา ถ้าเขาทำของเขาไม่ได้ เขามาของเขาเอง เฉพาะตัวของเขา

อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ใจของเรา ทำไม่ไม่ดูใจของเรา พฤติกรรมของเรา ความเป็นอยู่ของเราทำไม่ไม่ดู ทำไม่ไปดูคนอื่น คนอื่นเราปกครองอยู่ คนอื่นเขามีปัญญา เขามาขอเราเอง ถ้าใครไม่ขอเราเอง เขาก็ไม่ควรมาวัด จริงๆ มีคนมาขอเยอะมาก จะเอาครัวมาตั้งที่นี่เลย จะเอาปิกนิกมา จะเอาอะไรมาต้มกินกันเอง เยอะแยะไปหมด เราไล่ออกหมด เราไม่ให้ แล้วเราจะมาสร้างวัดกันทำไม

นี่ไง วันนี่วันพระนะ คุณสิ วันพระๆ ถ้าสิ่งแวดล้อมอย่างนี้เรายังรู้ถูกรู้ผิดไม่ได้ แล้วเราก็มองหวังศีล สมาธิ ปัญญา ใครๆ ก็หวังสมาธินะ หวังความร่มเย็นเป็นสุข หวังมีคุณธรรมในหัวใจ เราคาดหวังกันถึงมรรคผลนิพพานนะ แต่ทำไมไอ้หญ้าปากคอกอย่างนี้ทำไมมาสร้างปัญหากันอยู่อย่างนี้ หญ้าปากคอกเรายังผ่านกันไม่ได้เลย เราจะมีศีลที่บริสุทธิ์ เราจะมีสมาธิที่เข้มแข็ง เราจะมีปัญญาที่ดี นี่มันทำอะไรกัน โห้! อึดอัด! กูสร้างวัดมาเพื่อกรรมฐานนะ กูสร้างวัดมาเพื่อประพฤติปฏิบัติกันนะ กูไม่ได้สร้างวัดมาเพื่อมารยาสาไทย เอวัง